

“ฉันมีชีวิตอยู่เพื่ออะไรกันนะ” คิโตะ อายุ ๑๔ ปี เด็กหญิงวัย ๑๔ ปี ซึ่งต้องทนทุกข์จากอาการป่วยด้วยโรคร้ายที่ไม่มีทางรักษาซึ่งมีชื่อทางการแพทย์ว่า Spinocerebellar Degeneration^๑ อายุตั้งคำถามกับตัวเองในไดอารี่ที่เธอเขียนทุกวันตั้งแต่เริ่มป่วยด้วยโรคนี้ตามคำแนะนำของคุณหมอผู้รักษาเธอ แล้วก็เพราะไดอารี่ที่เธอใช้ความเพียรพยายามรวบรวมพลังกายพลังใจเอาชนะอุปสรรคความพิการทางร่างกายเพื่อเขียนเป็นตัวอักษรบอกเล่าความคิด ความฝัน ความหวังต่อการมีชีวิตอยู่ของเธอ ในแต่ละวันแต่ละคืน เป็นเวลาถึง ๑๐ ปี เธอเขียนไดอารี่ได้ ๔๖ เล่ม และไดอารี่ “บันทึกน้ำตา ๑ ลิตร” นี้เอง จึงเป็นที่มาของหนังสือและภาพยนตร์ซีรีส์ญี่ปุ่นเรื่อง “One Litre of Tears” ซึ่งสร้างแรงบันดาลใจและให้กำลังใจในการมีชีวิตและต่อสู้กับอุปสรรคนานัปการให้แก่ชาวญี่ปุ่นรวมทั้งชาวไทยที่ได้ชมซีรีส์เรื่องนี้ ผู้ชมจำนวนมาก รวมทั้งฉันต้องเสียน้ำตาให้กับ คิโตะ อายุ ๑๔ ... แม้จะไม่มากถึงหนึ่งลิตรเท่าเธอก็ตาม

สำหรับวัยรุ่นทุกๆ ไปในช่วงวัย ๑๔ - ๑๕ ปี คงไม่ต่างจากอายุ เธอเขียนไว้ในไดอารี่ว่า “ชีวิตของฉันก็เปรียบเหมือนดอกไม้ที่ยังตูมอยู่ ช่วงเริ่มต้นวัยรุ่นของฉันอยากใช้ชีวิตอย่างที่ไม่ต้องมานั่งเสียใจภายหลัง” ดอกไม้แรกแย้มยังไม่ทันได้ผลิบานอดสีส้มและกลิ่นหอมหวานให้โลกชื่นชม โรคร้ายที่คุกคามร่างกายทำให้ช่วงวัยรุ่นของเด็กสาวคนหนึ่งต้องเปลี่ยนไป แต่อายุก็ขอเป็นคนเลือกหนทางชีวิตของเธอเอง ดังคำกล่าวเวลาเพื่อนๆ ขึ้นมัธยมฯ ปลายของเธอ

“คิดว่าบางวันคงพอจะรู้แล้วว่าโรคที่ฉันเป็นน่าจะไม่สามารถหายได้ เพราะดูเหมือนว่าจะไม่มีทางรักษา

คุณหมอบอกว่าสักวันก็จะเริ่มเดินไม่ได้...ยืนไม่ได้ และพูดไม่ได้ ในช่วงเวลา ๑ ปีมันค่อยๆ ทำไม่ได้ทีละอย่าง

ในความฝัน...ฉันเดินไปคุยไปกับเพื่อนๆ ...ฉันเล่นบาสเก็ตบอล และทุกๆ ที่วิ่งได้ตั้งใจคิด แต่เมื่อลืมหิวขึ้นมาบนความจริง กลับพบกับร่างกายที่ขยับเขยื้อนไม่ได้ดังที่คิด ทุกๆ วันของฉันมันเปลี่ยนไป ฉันคิดว่าจะเดินยังไงไม่ให้ล้ม...ทำยังไงจะทานอาหารได้เร็วๆ ทำยังไงไม่ให้เป็นที่สะดุดสายตาคนอื่น ฉันต้องอยู่อย่างค่อยๆ คิด ค่อยๆ ทำ สิ่งที่เราคิดว่าไม่ว่าจะเรื่องการเรียนมัธยม...เข้ามหาวิทยาลัย... หรือไปทำงาน อนาคตที่เราคิดว่าทั้งหมดเหลือเพียงแค่นี้... ฉันมองไม่เห็นหนทางที่จะเดินต่อไป... แสงสว่างแห่งความหวังกลับเลือนราง บ่อยครั้งที่ฉันคิดว่าเป็นเพราะโรคร้ายนี้ทำให้ชีวิตฉันต้องพังลง...แต่ว่า ถึงจะเศร้าแค่ไหน แต่มันก็เป็นเรื่องจริง ไม่ว่าจะร้องไห้แค่ไหน มันก็ไม่

สามารถหนีไปจากโรคนี้ได้ ไม่ว่าจะอยากจะทำอดีตแค่ไหน ก็ไม่สามารถเอาเวลานั้นกลับมาได้ เพราะฉะนั้น ฉันจึงคิดว่าจะต้องรักตัวเองในแบบที่เป็นตอนนี้ได้ก็พอ ร่างกายเป็นแบบนี้ ทำให้ฉันได้เรียนรู้อะไรหลายอย่าง เช่น ความรู้สึกซาบซึ้งที่มีครอบครัวคอยอยู่เคียงข้างฉันเสมอ มือของเพื่อนๆ ที่คอยช่วยเหลือฉันข้างอบอุ่นเหลือเกิน การมีความสุขที่ตื่นขึ้นเช้าเป็นเรื่องน่ายินดีแค่ไหน และรู้ว่าการเจ็บป่วยที่ไม่ได้นำมาซึ่งความสูญเสียแต่เพียงอย่างเดียว และไม่เพียงแต่ร่างกายของฉัน แม้แต่ฉันเองก็แบกรับคำว่า ‘อุปสรรค’ เอาไว้ แต่มันก็คือตัวฉัน ฉันคิดว่าอยากจะทำดอกไม้และใช้ชีวิตต่อไป เพราะฉะนั้น ฉันจึงตัดสินใจเองที่จะย้ายไปเรียนที่โรงเรียนคนพิการ ถึงแม้ฉันจะต้องใช้ชีวิตอยู่ต่างจากพวกเขา แต่ฉันจะแสวงหาแสงสว่างเพื่อค่อยๆ เดินไปตามทางที่ฉันเป็นคนเลือกเอง และกว่าจะถึงวันที่ฉันสามารถยิ้มรับและพูดออกมาได้ก็เสีย ‘น้ำตาหนึ่งลิตร’ เป็นอย่างน้อย...แต่ถึงแม้ว่าฉันจะต้องจากโรงเรียนนี้ไป ฉันจะไม่คิดเด็ดขาดว่านี่คือจุดจบ...ฉันขอบคุณทุกคนมากที่ติดกับฉันมาตลอด ขอบคุณจริงๆ”

คิโตะ อายุ ๑๔ ต่อสู้กับอาการป่วยอย่างไม่ยอมแพ้ เป็นเวลาถึง ๑๐ ปี และในวันที่ ๒๔ พฤษภาคม ค.ศ.๑๙๙๘ เธอจึงไปสู่สวรรค์ ที่ที่เธอได้เดิน... วิ่ง... เล่นบาส... พูดคุย... หัวเราะ... อย่างมีความสุข...ตลอดกาล ขณะนั้นเธออายุได้ ๒๕ ปี หลังจากอายุเสียชีวิตแล้ว ชิโอะกะ - แม่ของอายุได้เขียนไว้ในไดอารี่ซึ่งถูกนำมาตีพิมพ์ว่า “ลูกเคยถามแม่ว่า... “ทำไมโรคร้ายถึงเลือกหนู”... “หนูมีชีวิตอยู่เพื่อ

^๑ โรค Spinocerebellar Degeneration เป็นโรคที่มีความผิดปกติทางสมองส่วนหลัง โดยสมองส่วนหลังจะเกิดการหดตัวลงและจะเสื่อมสภาพไปในที่สุด อาการผิดปกตินี้จะส่งผลให้สมองไม่สั่งการ ทำให้ไม่สามารถควบคุมร่างกายให้ได้อย่างที่ใจคิด โรคนี้ยังแบ่งแยกอาการไปได้อีก ๑๑ ประเภท อาการและการทรุดตัวของโรคขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมของผู้ป่วยเองซึ่งไม่สามารถคาดเดาได้ แต่สุดท้ายแล้วอาการก็มักจะทรุดลงเรื่อยๆ และเสียชีวิตในที่สุด ปัจจุบันยังเป็นโรคที่ไม่มีทางรักษา

อะไร"... ลูกทรมาน ทรมานจนร้องไห้และสงสัยว่าคนเราเกิดมาเพื่ออะไรกันแน่...แม่เองก็คิดมาจนถึงทุกวันนี้...และยังใช้ชีวิตอยู่อย่างหาคำตอบไม่ได้...แต่ว่าอายะจะ เป็นเพราะลูก ทำให้ใครหลายคนได้ระลึกถึงการมีชีวิตอยู่ และทำให้พวกเขาคิดได้ว่าการใช้ชีวิตอยู่ในทุกๆ วันนั้นมันช่างมีความสุข และมันช่างเป็นความอบอุ่นซะเหลือเกิน และรู้สึกได้ถึงความมีน้ำใจของคนที่อยู่ข้างๆ และคนที่ทรมานเพราะโรคนี้ เข้าใจได้ว่าแท้ที่จริงเขาไม่ใช่ตัวคนเดียวในโลกนี้เลย หยาดน้ำตาที่ลูกเสียไปมากมาย กลายเป็นคำพูดที่สามารถสื่อถึงใจหลายๆ คนทีเดียว อายะจะ...หวังว่าอยู่ที่นั่นลูกคงไม่ร้องไห้แล้วนะ แม่อยากให้เห็นรอยยิ้มของลูกอีกสักครั้งจ้ะ..."

วันครบรอบการเสียชีวิตของดิโตะ อายะ มีผู้ป่วย ผู้พิการโรคเดียวกับอายะ และผู้ที่ได้รับแรงบันดาลใจจาก ไดอารี่ของอายะเป็นจำนวนมากต่างพากันมาเคารพหลุมศพเพื่อระลึกถึงเธอ สำหรับไดอารี่ทั้ง ๔๖ เล่ม ที่เธอเขียนไว้ถูกนำมาพิมพ์จำหน่ายได้ถึง ๑.๒ ล้านเล่ม และเมื่อไดอารี่ถูกนำมาทำเป็นภาพยนตร์ซีรีส์ ยอดจำหน่ายเพิ่มขึ้นถึง ๑.๘ ล้านเล่ม

คงเหมือนที่เคยได้ยินคำกล่าวที่ว่า **"อยู่ให้มีความหมาย ตายให้มีความจดจำ"** ดูหนังเรื่องนี้แล้วชวนกลับมาคิดถึงตัวเองว่า ทุกวันนี้ เราทำหน้าที่ในการมีชีวิตอยู่อย่างดีที่สุดแล้วหรือยัง?

เรื่องเด่น:

ในสังคมทุกวันนี้ คนเรามักจะเอาแต่เรียกร้องสิทธิโดยลืมนึกไปว่าคนอื่นก็มีสิทธิเช่นเดียวกับเรา จนทำให้บางครั้งการใช้สิทธิของเราอาจไปละเมิดสิทธิของผู้อื่นได้ ดังนั้น การที่เราจะเรียกร้องเพื่อให้ได้มาซึ่งสิทธิใดๆ ก็ตาม เราก็ต้องมีความรับผิดชอบต่อควบคู่ไปกับการใช้สิทธินั้นด้วย แต่ที่เราเข้าใจคำว่า "สิทธิ หน้าที่ ความรับผิดชอบ" ดีแค่ไหน มาร่วมทำความเข้าใจอย่างลึกซึ้งกับ คำว่า "สิทธิ หน้าที่ และความรับผิดชอบ" จาก มุมมอง ๓ ศาสนา แล้วกลับมาถามตัวเองว่า คุณทำหน้าที่และรับผิดชอบต่ออย่างดีที่สุดหรือยัง?

ศาสนาพุทธ

จาก ผศ.ดร.วิระ สมบูรณ์

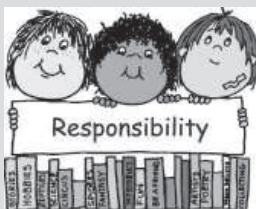
หน้า ๒๒

ศาสนาอิสลาม

จาก รศ.เสาวนีย์ จิตต์หมวด

หน้า ๓๐

และศาสนาคริสต์

หน้า ๓๗

ณ วันนี้ ในแวดวงธุรกิจ เรื่อง CSR หรือ ความรับผิดชอบต่อสังคมของธุรกิจ ไม่ใช่แค่กระแสอีกต่อไป แล้ว แต่จะต้องถูกนำมาเป็นแนวนโยบายในการดำเนินธุรกิจ หากธุรกิจนั้นต้องการดำรงอยู่อย่างยั่งยืน

ติดตามได้จาก

ความรับผิดชอบต่อสังคมของธุรกิจ (CSR) .... หน้า ๔๘

และไปดูตัวอย่างชุมชนที่ร่วมกันทำหน้าที่อนุรักษ์สิ่งแวดล้อมรอบชุมชนอย่างมีสำนึกรับผิดชอบต่อ และยังปลูกฝังจิตวิญญาณการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและความมีคุณธรรม ส่งต่อให้รุ่นลูกหลานได้สืบทอดคุณค่านี้ได้อย่างได้ผล จาก

ภูมิปัญญารักษาสิ่งแวดล้อม ที่โรงเรียนวัดหนองหล่ม จ.ลำพูน ..... หน้า ๖๔